

(א) וזמנים ו. מנחות 65; (ב) מנחות 65; (ג) א. לעיל; (ד) קידושין 71; (ה) ג'יל שמקיים, 1 ונקמתן 1; ס.

תורה אור השלם

1. וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֵלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו: ויקרא א ד
2. כִּי נִפֶּשׁ הַבָּשָׂר בְּדָם הוּא וְאֵינִי נִתְחַיֵּי לְכֶבֶד עַל הַמִּזְבֵּחַ לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּיַד הַדָּם הוּא בְנִפְשׁ יִכְפֹּר: ויקרא יו יא
3. וְאִם דָּל הוּא וְאֵין יָדוֹ מִשְׁגַּח וְלִקַּח כֶּבֶשׂ אֶחָד אֶשֶׁם לְתִנּוּפָה לְכַפֵּר עָלָיו וְעִשְׂרוֹן סֹלֶת אֶחָד בְּלֹל בַּשֶּׁמֶן לַמִּזְבֵּחַ וְלֹג שָׁמֶן: ויקרא יד כא
4. וְכִפֵּר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יִמְשַׁח אֹתוֹ וְאֲשֶׁר יִמְלֵא אֶת יָדוֹ לְכַתּוֹב תַּחַת אֲבִיו וְלִכְבֹּשׂ אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ: ויקרא טו לב
5. שְׁבַעַת יָמִים יִלְבָּשֻׁם הַכֹּהֵן תַּחֲתוֹ מִבְּגַי אֲשֶׁר יָבֵא אֵל אֹהֶל מוֹעֵד לְשֵׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ: ויקרא טז לב
6. וּבַגְדֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן יִהְיוּ לְבָגָיו אַחֲרָיו לְמִשְׁחָה בָהֶם וְלִמְלֵאָה בָּם אֶת יָדָם: שְׁמֹת טז כט
7. וְעִשְׂתִּי לְאַהֲרֹן וְלִבָּנָיו כִּבְיָה כָּכָל אֲשֶׁר אָמַר צִוִּיתִי אֹתָהּ שְׁבַעַת יָמִים תַּמְלִיא יָדָם: שְׁמֹת טז לה

הגהות הב"ח

(א) ג'יל המנוח בן מעבד כהן מעבכא כ"ל וכן במסות:

מוסף רש"י

שירי מצוה. שלא נחשב כשני ולא עשה (זמנים) (א) שלא סמך (מנחות 65; מנחות 65; א. לעיל) לא כפר. כאלו לא עשה מזה מן המנוחה, כדכתיב וסמך ונלה, ואפילו הכי כפר, דכפרה דם הוא (מנחות 65). וכפר. לומר אפי"פ כן כפר (ובחי"ט 65). שאם עשה לתנופה שירי מצוה. ששיחה ולא עשה, מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר. כאלו לא עשה מזה מן המנוחה, וכפר. כלומר אפי"פ כן כפר, שאין צריך להביא קרבן אחר (סוכה 7ח).

שבעת ימים פרק ראשון יומא

ה.

עין משפט
נר מצוה

ה א ב מיי פ"ג מה' מעשה הקדש הלכה י: 1 ג מיי פ"א מהלכות כלי המקדש הלכה ח ופ"ד הלכה י: 2 ד מיי שם פ"ד הלכה י: 3:

תוס' ישנים

במיכה איכא בינייהו. ולא רלה לומר הקטרה שאינה מעבכת איכא בינייהו, דהא לא שייך [גבין] אהרן שלא שמש כל שבעת ימי מלוואים, ודורות מנא א"י דלא מעבכא. שהרי שנה עליה הכתוב בנחה מקומות. בא"י לא כ"פ רב"פ. דכפר קמח זבחים [ו] א' מפרש דלא מימא א"י, אלא הרבה עבר כאלו לא כפר, ומ"מ כפר שפטור מקרבן. ועוד מפרש המס לשין אחר ששנה מכתבת אחי"ב עשה שקורס השמיטה, אבל מזה עשה דשמיטה שעד אחר שחיה לא עבר (שלמעלה) [שלעולם] הוא צדוק וסמוך עד לאחר שחיה, אינה מכתבת. רב נחמן בר יצחק ב"ר, מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי. נתרבה שבעה ונמשח יום אחד. נתרבה למוד לא סגי וצריך בתרא דהוריות [כ], א"י יליף מרובה בנדים מקרא ולא הוצרך כאן אלא מה שצ"ל, דהא אמרין בפ"ק דמגילה [ט], א"י ב"ן הן משותף למרובה בנדים אלא פה הבה על כל המילוא.

דבר שאין מעבכ כהן לדורות. לקמיה מפרש לה: שירי מצוה. כלומר שלא חש לחשוב אותה מצוה ולא סמך: כאלו לא כפר. מן המנוחה: **וכיפר.** (דאין כפרה אלא בדם) כדאמרינן בזבחים (דף 1) כיפר לגבירא דעיקר כפרה דדם אכל לא כיפר כמי (א) (שלא קיים) מצוה קונו מן המנוחה: **ולא קפני מפרשין.** ואפי"פ שלא הופרש אם ירע פסול בראשון יעוד זה השני שמע מינה פרישה לא מעבכא (כה) עבודה: **ריצוי שצעה.** שישמש כ"ג שצעה ימים רצופים כשממנין אותו בכהונה גדולה וילבש שמונה בגדים שעת עבודה. וריצוי לשון מרבה מרובה בגדים שהוא משמש בשמונה וההדין בראשונה: **משיחה שצעה.** [שימנו שמן המשחה על ראשו ובין ריסי עיניו ו' ימים] רצופין: **כל הכסוד כהן.** ו' ימים ימלא וגו' (ויקרא ח). **וכל מילוי ידים האמור שם לציטת בגדים הוא שנאמר (שמות כט) ובגדי הקודש אשר לאהרן יהיו לבגיו אחריו למשחה בהם וגו' ומשיחה נמי כל שצעה מדאיתקש משיחה לריצוי: וכפר הכהן אשר ימשה אפסו.** גבי יו"כ צאחרי מות כתיב: **מה תלמוד לומר.** אם ללמד שמהיה עבודה כ"ג והלא כל הפרשה צאהרן נאמרה צואת יבא אהרן ונתן אהרן והקריב אהרן וצא אהרן (ויקרא טו): **לפי שנאמר.** בפרשת ואתה מצוה שצעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבגיו העומד תחת אהרן בכהונה גדולה אשר יבא ציוס הכפורים אל אהל מועד לשרת בקדש: אין לי אלא. שיהא כשר לבא אל אהל מועד ציוס הכפורים אלא מי שנתרבה שצעה ונמשח שצעה כשנתמנה. ולקמיה צעי משיחה שצעה היכא כתיבא: **אפילו עשה אחס לא גרסינן:** מילתא

סמיכה איכא בינייהו. תימה לי אמאי לא קאמר נמי שירים מעבכא איכא בינייהו דלמאן דאמר כל הכתוב בהן מעבכ מעבכי דכתיב (ויקרא ח) ואת הדם ילך אל יסוד המנוחה וצחטאת כתיב (שמות כט) ואת כל הדם תשפוך אל יסוד המנוחה ולמאן דאמר דבר שאין מעבכ לדורות אין מעבכ לא מעבכי וי"ל דלכולי עלמא שירים לא מעבכי זהו דאפילו ד' מתנות שצחטאת לא מעבכי זה אלא אחת מהן דכתיב (שם) ונתתה על קרנות המנוחה קרנת כתיב וקרן אחת מעבכא זה ומו לא ואפילו למ"ד יש אם למקרא שירים לא מעבכי זה מדכתיב צחטאת ואת כל הדם תשפוך ולא כתיב ושפכת כל הדם אל יסוד המנוחה דכתיב צחטאת המתנות ונתת על קרנת א"כ יתקן הכתוב ועשאן שירי מצוה לומר שאין מעבכא והכי אמרינן פרק אחזה מקומן (זבחים 33). גבי פר כהן משיח ואת כל הדם ישפוך אל יסוד המנוחה נתקן הכתוב ועשאן שירי מצוה ופירש"י מדשיחה צחטאת לשונו דצחטאת מתנות כתיב והוא ונתן והכל כתב ישפך ולא כתב ושפך ואפילו למאן דפליגי התם (א) ואית ליה דשירים הפנימיים מעבכי היינו מדכתיב ציוה"כ (ויקרא טו) וכלה מכפר ודרשין מנייה אם כלה כפר ואם לא כלה לא כפר וגמרי פנימיים מהדדי התם צפרק צ"ש (זבחים 33). אבל צשירים החיצונים ליכא מאן דפליגי מיהו צירושלמי קאמר סמיכה ושירי הדם שאין מעבכ לדורות אין מעבכא כהן ומשמע דפליגי נמי צשירים אבל תימה לי לימא הקטרת אימורים דכתיב צההוא ענינא ואינן מעבכין לדורות איכא בינייהו וי"ל דלכולי עלמא לא מעבכי דהא דאינן מעבכין לדורות היינו משום דכתיב (ויקרא ז) והיה החזה לאהרן ולבגיו ודרשין צ"פ תמיד נשחט (פסחים 50): יכול נטמאו אימורים או שאצדו לא יהיו כהנים זכאין צחזה ושוק תלמוד לומר והיה החזה לאהרן ולבגיו וגבי מלוואים נמי כתיב גבי חזה והיה לאהרן ולבגיו ונדרוש מהתם והיה לאהרן ולבגיו מכל מקום:

איתקש משיחה אריבוי.

קמא דמשני דאיצטריך קרא למעוטה ולית ליה האי סברא דאיתקש משיחה לריצוי היכי מיפרשא צרייתא דקמני אין לי אלא שנמשח ז' והא כל כמה דלא מיימי קרא דאשר ימשח אותו לא ידעינן משיחה ז' אפילו לכתחילה ויש לומר מסבירא הוה קי"ל משיחה ז' מדאשכחן התם משיחה וריצוי וגלי בחד מייניהו שצעה הוא הדין צאידך וילמד סתום מן המפורש אבל בתר דמיעט קרא מיציעיא ליה להש"ס משיחת שצעה לכתחילה מנא לן אימא ריצוי דכתיב צהדיא הוי שצעה לכתחילה אבל משיחה נימא כיון דאימעיט אימעיט לגמרי משצעה ולא יציעי משיחה אלא פעם אחת ומשני מדאיצטריך קרא למעוטי אלמא סברא הוה להשוות משיחה לריצוי ואם כן אפי"ג דאמעיטו תרוייהו מעיכוצא מ"מ למצוה צעי כל ז': להביא

להביא